

Buletin Ortodox 54

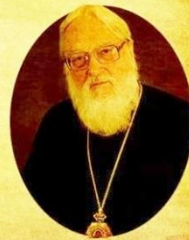
Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website: www.sfmariakitchener.com

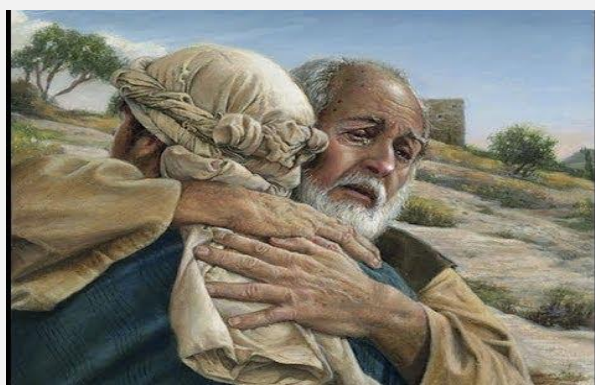
facebook: [Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni](#)

„A te pocăi înseamnă a zâmbi, nu a fi posomorât, a privi în sus, nu în jos, nu doar a recunoaște că lucrurile nu au mers bine, ci a înțelege că prin Hristos ele pot fi îndreptate. Pocăința nu este privirea propriei urâtenii, ci vederea frumuseții lui DUMNEZEU...”

Mitropolitul Kallistos

PILDA FIULUI RISIPITOR

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii

acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat pierdut era și s-a aflat. (Luca XV, 11-32)

Meditatie la pilda fiului risipitor

Asemenea lui Dumnezeu, omul are constiinta de sine, are discernamant, dar mai presus de orice, are libertate, iar libertatea ofera omului posibilitatea alegerii propriului destin.

Dumnezeu este Izvorul Vietii, iar omul are viata tocmai din acest Izvor cu care trebuie sa ramana in comuniune daca nu vrea sa

moara. **Asa trebuie inteleasa plecarea fiului cel mic in lume, ca o indepartare de Sursa Vietii sale**, iar nu ca o ofensa adusa Tatalui sau. Tatal nu S-a simtit jignit de plecarea copilului Sau, ci fiul, absolut liber si constient, a ales sa se departeze de Tatal sau, chiar cu riscul de a-si pierde viata. De ce Tatal il lasa ca sa-si asume un astfel de risc? In lumea noastra nici un parinte responsabil nu-si lasa copilul liber, stiind ca i se poate intampla ceva rau! Insa judecatile Domnului nu sunt ca cele ale omului. Un raspuns ar fi faptul ca fiul, adica omul, nu e chiar un copil lipsit de minte si responsabilitate. Omul, cu discernamant si simt de raspundere, e fiinta libera, din acest punct de vedere fiind egal cu Dumnezeu. Iar riscul acesta, al pierderii, care e atat de mare, este totusi mai mic decat riscul ingradirii libertatii fiului, care, intr-o atare situatie, niciodata n-ar fi constientizat binele pe care Tatal il vrea pentru el. **Pentru fiul risipitor, un bine "cu sila" ar fi echivalat doar cu un rau pe veci pe care Tatal l-ar fi dorit fiului!** Vedem asta din atitudinea fiului cel mare, care asculta de parintele sau doar pentru ca se simtea constrans de autoritatea lui de parinte. Fiul cel mare era si el risipitor, numai ca risipa acestuia era una chiar in prezenta Tatalui Sau. La fel risipim cu totii. Unii ne departam cu totul de Dumnezeu, iar altii ne departam de El, chiar daca suntem fizic in casa (biserica) Lui. Acum intelegem de ce Dumnezeu ingaduie sa ne departam de El, chiar cu riscul pierderii noastre. Pe de alta parte, sa nu uitam ca suntem tot timpul avertizati in Biserica, si-acum suntem chemati prin aceasta parabola, sa revenim de pe drumul pierzaniei. Nimeni si nimic nu ne impiedica sa revenim la Dumnezeu, adica la Viata. **Daca n-o vom face acum, la judecata de apoi scuze nu vom mai avea.** *p. didel*

Risipa de iubire

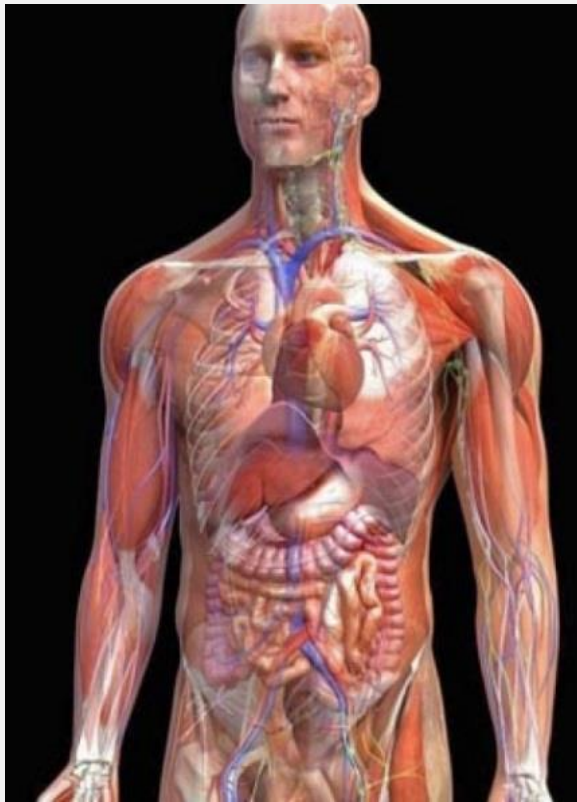
a celor de azi, e una de-a dreptul criminala, știind ca sunt atatia semeni care nu au parte nici macar de minimum necesar de viata. Postirea ne-ajuta nu numai sa impiedicam risipa, dar daca e dublata de compasiune, atunci “risipa” e chiar binevenita. **Un singur fel de risipa Dumnezeu o doreste: risipa de iubire. Aceasta oricat de multa e, niciodata nu strica.** *p.didel*

Risipim prea mult si ne folosim prea putin de ceea ce avem. Lacomia ne predispune la nemulumiri si la dorinta de a consuma tot mai mult si fara folos. Niciand in istorie nu s-a risipit (la propriu) asa cum risipim astazi. Daca risipa fiului din parabola pare una foarte nesabuita, risipa noastra,

Corpul uman – capodopera lui Dumnezeu

dr. Joseph Paturi

Trăim într-o lume minunată. **Cel mai mareț lucru din toată creația este chiar omul însuși, acea mașină extraordinară, eficientă și precisă.** Corpul uman are un cadru dinamic de oase și cartilajii numit schelet. Scheletul uman este flexibil, cu „balamale” și articulații care au fost create să se miște. Dar pentru a elimina fricțiunile dureroase, aceste părți mobile trebuie lubrefiate. Mașinile realizate de oameni sunt lubrefiate din surse exterioare. Dar corpul uman se lubrefiază singur fabricându-și de la sine o substanță gelatinoasă în cantități necesare pentru fiecare locație unde este nevoie. Da, corpul este o mașină-minune, în ciuda mutațiilor (erorilor și defectelor) genetice care s-au acumulat de la căderea omului în păcat și de la pedepsele pe care le-a primit de la Dumnezeu după această cădere.

Corpul este o uzină chimică mult mai complicată decât orice uzină construită vreodată pe acest pământ. Această fabrică transformă mâncarea pe care o ingerăm în țesuturi vii. Datorită ei crește carnea, crește cantitatea de sânge, cresc dinții și oasele.

Această uzină chimică repară corpul atunci când anumite părți sunt afectate accidental sau prin boală. Mâncarea pe care o ingerăm ne dă putere pentru joacă și pentru lucru. Chiar și în condiții de temperaturi scăzute corpurile noastre uneori se supraîncălzesc. Sistemul propriu de răcire a corpului nostru preia apoi această problemă. Picături de transpirație ies din milioanele de glande sudoripare din piele. Aceasta este una din modalitățile cele mai importante prin

care sistemul nostru de răcire menține o temperatură scăzută. Corpul uman are un termostat automat care se ocupă atât de sistemul de răcire cât și de cel de încălzire, menținând temperatura corpului la 37 de grade Celsius. Creierul este centrul unui sistem computerizat complex mai minunat decât cel mai avansat computer realizat de oameni vreodată. Sistemul computerizat al corpului nostru calculează și trimite în corp miliarde de biți de informație, informații care controlează fiecare acțiune, până la clipirea pleoapelor unui ochi. În majoritatea sistemelor computerizate informația este transmisă prin fire și componente electronice. În corpul uman, nervii sunt firele care poartă informația înainte și înapoi de la sistemul nervos central. Doar într-un creier uman există mai multe fire, mai multe circuite electrice, decât în toate sistemele computerizate ale lumii la un loc. Da, este un lucru minunat – acesta este creierul nostru. De fapt, în timp ce privim în acest moment, vedem de fapt cu creierul nostru. Deși, bineînțeles, mesajul este trimis de o altă minunată structură, ochiul uman. Camerele moderne funcționează pe același principiu ca ochii noștri. În ochiul nostru focalizarea și cantitatea de lumină care intră sunt ajustate automat.

Sunetul pe care-l auzim este „cântat” de un mic și perfect instrument în interiorul urechii noastre. Undele de sunet merg pe canalul auditoriu și sunt purtate de oasele din urechea mijlocie către cohlee, care este înfășurată ca o mică scoică. Urechea externă acționează în aer. Dar cohleea este plină de lichid, și transferarea undelor sunetului din aer în lichid este una dintre cele mai complexe probleme ale științei. Micile oase numite ciocan, nicovală și scăriță sunt cele mai potrivite pentru a ne permite nouă să auzim corespunzător. Foarte interesant este că mărimea acestor oase nu se schimbă de la naștere.

Inima este o pompă musculară care trimite sângele prin mii de kilometri de vase sanguine. Sângele transportă mâncare și oxigen către fiecare parte a corpului uman. Inima pompează în medie 6 litri de sânge pe minut, iar într-o zi pompează sânge destul să umple 40 de butoaie de 200 de litri.

Așa este, corpul uman este o mașină extraordinară. **Simplu fapt că aceste dispozitive (organe) există, este o demonstrație completă că sunt opera unui designer inteligent și talentat, Dumnezeu Însuși.**

„Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie”. (Facere I, 27)

Materia primă și substanțele chimice de bază din corpul nostru, pot fi găsite în „țărâna din pământ” (Facere II, 7). **Totuși acele substanțe chimice nu se pot aranja de la sine în țesuturi de celule, în organe sau în sisteme. Acest lucru se poate întâmpla doar cu un aport de inteligență.**

Cartea Facerii ne învață că Dumnezeu a luat „țărâna din pământ”, o grămadă de substanțe chimice, a modelat un om și a suflat în nările lui suflare de viață. Omul a devenit astfel un suflet viu. Ființele umane sunt diferite de animale, pentru că Dumnezeu l-a creat pe om „după chipul Său”. **Noi oamenii, suntem mai mult decât o adunătură de chimicale, care ne formează corpul. Suntem o creatură specială a lui Dumnezeu. Omul este opera de artă a lui Dumnezeu – lucrarea lui de căpătâi, coroana creației.**

(Sursa: <https://facerealumii.ro/corpul-uman-capodopera-lui-Dumnezeu>)

Intre camasa si suflet

Aproape incantat de convingerile lui „rezonabile” si oarecum mandru de propria sinceritate, un om ii spuse odata unui calugar imbunatatit:

- Parinte, sincer sa fiu, eu unul cred in Dumnezeu, dar nu prea le am cu biserica. N-am mai fost de copil pe la slujbe, iar de spovedanie - nici vorba! Eu asa consider, ca important este sa crezi in Dumnezeu, iar restul sunt obiceiuri babesti, nepotrivite cu nivelul si demnitatea omului de azi. Calugarul il privi cu blandete, apoi ii spuse, pe neasteptate:

- Prietene, abia acum vad eu, nevrednicul de mine, ce camasa frumoasa si scrobota ai dumneata!

Luat prin surprindere, omul a ridicat din umeri si a tacut, flatat si nedumerit in acelasi timp, insa calugarul a continuat:

- Spune-mi, dumneata porti aceasta camasa cat e ziua de lunga?
- Da, o zi o port in orice caz. - raspuse omul, aproape balbait.
- Dar se intampla s-o porti si doua sau trei zile?
- Nu stiu, poate ca uneori da.
- Dar o saptamana sau o luna intrega, o porti?
- A, nu, parinte, nu se poate asa ceva! M-as simti groaznic in ea.
- Pai de ce, prietene, nu-i aceeasi camasa care-ti place acum?! - urma calugarul, prefacandu-se a nu fi priceput.
- Pai, o camasa e o camasa si se murdareste si ea si trebuie spalata. Pe urma sigur, o iau iarasi pe mine, ma simt bine in ea, cum este cand te primenesti.
- Pai, vezi, prietene! Asa cum se murdareste camasa de pe dumneata si trebuie cu tot dinadinsul spalata pentru a o purta din nou, tot la fel si sufletul se “murdareste” de pacate si de multele noastre slabiciuni. Si cum l-ai putea curata, te intreb, daca nu la spovedanie si la sfintele slujbe, prin dragostea si harul lui Dumnezeu, Care are putere pe toate sa le ierte si sa le faca noi, luminandu-le pana la stravezime?

(Sursa: <https://www.crestinortodox.ro/povestiri-talc/intre-camasa-si-suflet>)

PROGRAM

*Duminica, 24 februarie 2019, ora 11 a.m. -SFANTA LITURGHIE (Fiul risipitor)
- Parastas*

*Duminica, 03 martie 2019, ora 11 a.m. -SFANTA LITURGHIE (Dreapta Judecata)
- Pomeniri de morti*

*Duminica, 10 martie 2019, ora 11 a.m. -SFANTA LITURGHIE (Izgonirea lui Adam
din rai)*

Duminica, 17 martie 2019, ora 11 a.m.-SFANTA LITURGHIE(Duminica Ortodoxiei)

Duminica, 24 martie 2019, ora 11 a.m.-SFANTA LITURGHIE(Sf. Grigorie Palama)

